

Bloedzusters

Bloedzusters

JACKSON PEARCE

Vertaald door Mieke Prins

full moon

© 2010 Jackson Pearce

Oorspronkelijke titel *Sisters Red*

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York (NY), USA. All rights reserved.

Nederlandse vertaling © 2013 Mieke Prins en Moon,
Amsterdam

Omslagontwerp Tracy Shaw

Opmaak omslag baqup

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1720 7

NUR 284/334

www.moonuitgevers.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book

ISBN 978 90 488 1721 4

Voor mijn zus

Proloog

Een sprookje

Zeven jaar geleden

Er lopen nooit vreemden over deze weg, dachten de zussen tegelijkertijd toen de man hun kant op kwam slenteren. En al helemáál geen vreemden in pak – er was voor hen gewoon geen reden om naar deze uithoek te komen. Toch liep er nu een. Het stof dwarrelde bij elke stap in wolkjes rond zijn voeten voordat het neerdaalde in de onberispelijk geperste omslagen van zijn broekspijp. De oudste zus trok een wenkbrauw op en liep naar het witte hek, terwijl de jongste een hap nam van haar rode ijslolly, die al half gesmolten was in de middagzon.

Toen de man ten slotte voor hen stilhield, knikte hij bij wijze van groet. ‘Hallo, kleintjes,’ zei hij op zalvende toon. Het zonlicht weerkaatste van zijn gladde, blonde haar en veroorzaakte dunne schaduwen op zijn gezicht, waarop de eerste rimpels verschenen.

‘Ik ben elf,’ antwoordde de oudste zus brutaal en ze stak haar neus in de lucht.

‘Pardon! Jongedámes,’ corrigeerde de man zichzelf met een glimlach.

De oudste zus draaide daarop in het rond en bestudeerde hem onopvallend. Haar feestjurk bolde rondom haar op als een rode paddenstoel. De man bekeek haar en zijn

gezicht betrok. Zijn ogen werden donker, zijn glimlach verkrampte en hij likte met zijn tong langs zijn lippen, op zo'n manier dat de oudste zus haar maag voelde samen-trekken. Ze stopte met draaien en greep de kleverige hand van haar zus, pakte het stokje van de ijslolly van haar af en hield het stevig beet, als een wapen.

'Is jullie moeder thuis?' vroeg de man, die weer een en al vriendelijkheid uitstraalde.

'Onze moeder woont hier niet,' verklaarde de kleinste zus en ze schopte tegen een paardenbloem. 'Wat hebt u rare ogen,' voegde ze eraan toe en ze gluurde tussen haar wimpers door tegen de zon in naar het gezicht van de onbekende. Zijn irissen waren okerkleurig, de geelbruine schakering van herfstbladeren.

'Sst, Rosie!' zei de oudste zus bestraffend en ze deed een stap achteruit.

'Ach, het geeft niet,' zei de man en hij zette een stap naar voren. 'Daarmee kan ik jullie prachtige gezichtjes beter zien, liefjes. Is jullie vader dan misschien thuis? Jullie broer?'

De oudste zus schudde haar hoofd, zwarte krullen bungelden rond haar schouders. 'Maar onze oma is er wel.'

'Wil je haar even voor me halen?'

De oudste zus aarzelde en nam de bezoeker nogmaals onderzoekend op. Uiteindelijk gaf ze een kort knikje en ze draaide zich naar het huisje achter zich. 'Oma March! Er is hier een man!'

Geen antwoord.

'Oma March!' schreeuwde ze, deze keer harder.

De deur zwaaide open tegen de rij gerbera's die langs het huisje stonden. Oma March stapte naar buiten in haar gebloemde schort, dat onder de bloem zat van de

taart die ze aan het maken was voor het verjaardagsfeest van de buurjongen. Het geluid van de televisie kwam de tuin in zweven en de melodie van *The Price Is Right* verdrong het getsjilp van de mussen in de omringende bomen.

‘Scarlett, liefde, wat is er aan de hand?’ vroeg ze, kalm als altijd.

Scarlett trok Rosie mee naar het huis. ‘Er is een man – een vréemdeling,’ zei ze met een waarschuwend toon in haar stem, terwijl ze zich langs haar grootmoeder in de deuropening wrong. Rosie plofte op een stoel neer voor de kleine tv in de keuken, maar Scarlett bleef achter de brede rug van oma March hangen, haar vingers nog steeds om het rode ijsstokje geklemd.

‘O,’ zei oma en ze keek verbaasd naar de vreemdeling. Ze rukte haar schort af, waardoor een blauwe spijkerbroek zichtbaar werd.

‘Goedemiddag, mevrouw. Ik kom namens Hanau Citrus Hof. We proberen onze handel uit te breiden door citrusfruit aan de deur te verkopen. Betalen bij levering over drie tot zes weken. Mag ik u onze catalogus laten zien?’

‘Citrus? Bedoelt u sinaasappels en zo?’ vroeg oma March in haar Duitse accent. Ze wenkte de man dichterbij; hij deed het witte hekje open en beende met grote passen en uitgestrekte hand op haar toe.

‘Inderdaad, mevrouw. Sinaasappels, grapefruits, mandarijnen...’ De man greep de hand van oma March, waarbij de mouw van zijn donkerblauwe colbert naar achteren gleed en een merkwaardige, zwarte vlek op zijn pols onthulde.

Scarlett kneep haar ogen tot spleetjes om de vlek beter

te bekijken. Het was een pijl die niet echt leek op de tatoeages van de bosopzichter die verderop woonde, maar er eerder uitzag alsof hij deel uitmaakte van zijn huid.

Oma March volgde Scarletts blik en plotseling werd haar mond een harde streep. De lucht verstilde. De glinsterende ogen van de verkoper werden verduisterd door dezelfde griezelige uitdrukking die Scarlett had gezien toen hij buiten bij het hek naar haar had gekeken.

'We hebben niets nodig. Dank u wel, meneer,' zei oma March. Haar stem klonk ineens onverbiddelijk.

Even bewoog er niemand. Het deed Scarlett denken aan de manier waarop honden doodstil staan voordat ze op elkaar af stormen. De verkoper ging weer met zijn tong langs zijn lippen en staarde oma March lange tijd aan voordat een langzaam, verachtelijk glimlachje de hoeken van zijn mond omhoogkrulde.

'Zeker weten?' vroeg hij, maar oma March sloeg de deur al dicht.

Zodra de deur in het slot viel, draaide ze zich om en keek hen aan, haar gezicht bleek en haar ogen groot en groen. Scarlett deinsde achteruit, diep geschrokken van de vreemde uitdrukking op het gezicht van haar grootmoeder. Het ijsstokje kletterde op grond.

'*Versteckt euch!*' fluisterde oma March hees en ze wees met een priemende vinger naar haar slaapkamer aan de achterkant van het huisje. *Verstop je. Verstop je nu.*

Rosie liet de televisie voor wat die was en greep zenuwachtig de hand van haar zus. Scarlett deed haar mond open om oma March om uitleg te vragen, maar voordat ze de juiste woorden kon vinden, klonk aan de andere kant van de voordeur een schrapurig, driftig gehuil. Scarletts hart stond stil.

Oma March liet een houten balk voor de deur zakken, pakte toen een van de knalgele keukenstoelen, zwaaide die over hun hoofd en zette hem schuin onder de deurnop, net voordat die wild begon te draaien.

'*Schatzi*, schatjes, ik zal zorgen dat hij jullie niet krijgt!' mompelde oma March fluisterend, als in gebed. Ze snelde naar de telefoon en begon een nummer in te tikken.

'Charlie? Charlie, er is er hier een. Buiten,' fluisterde oma March benauwd tegen pa Reynolds, de bosopzichter die een eindje verderop woonde. 'O god, Charlie, kom snel,' smeekte ze. Ze smiet de hoorn van de avocado-kleurige telefoon weer op de haak en gooide haar gewicht tegen de bank om die ook naar de voordeur te duwen.

Weer een lage, grommende brul, gevolgd door uitzinnig gekrab op de deur.

Oma March draaide haar gezicht naar haar kleindochters. Haar ogen waren vochtig en smekend. 'Scarlett! Maak je over mij geen zorgen. Neem Rosie mee en verstop je,' zei ze dringend.

Scarlett knikte en kneep in Rosies hand, rukte haar mee de kamer van oma March in en sloeg de deur achter hen dicht. Ze kropen tussen het bed en de boekenplank, een kluwen van armen en benen, en ademden de koele geur in van pasgewassen kleding en stoffige, oude filosofieboeken. Ze hoorden gekras in de andere kamer toen oma March zich inspande om de bank te verschuiven. Weer een laag, grauwend gegrom, vervolgens een harde knal en het geluid van een stortregen aan spaanders van de deur die op de grond terechtkwam.

Oma March schreeuwde als een krankzinnige in het Duits, maar haar stem werd onderbroken door het luide gekraak van meubels die tegen de grond sloegen, scheu-

rende bekleding en kletterende pannen. Scarlett beet zo hard op haar onderlip dat die begon te bloeden.

En daarna stilte: een ijzingwekkende, zware stilte die als een deken over het huis viel en het gekakel van de deelnemers van *The Price Is Right* verdreef.

De zussen hielden elkaar stevig vast en leken haast elkaars spiegelbeeld zoals ze daar zaten met hun lichamen tegen elkaar aan gedrukt, totdat het was alsof hun twee afzonderlijke harten één orgaan werden, dat tussen hen in klopte. Rosie greep met haar kleine vingers Scarletts dikke, zwarte haar en verborg haar gezicht in de hals van haar zus. Scarlett streelde Rosies hoofd troostend met haar ene hand, terwijl ze met haar andere hand onder het bed naar iets zocht wat ze kon gebruiken om zich te verdedigen. Het deed er niet toe wat, als het maar beter was dan een ijsstokje. Scarlett huiverde toen er in de streep licht onder de deur een schaduw verscheen. Uiteindelijk vonden haar vingers onder het bed het gladde handvat van een handspiegel.

De schaduw begon heen en weer te lopen aan de andere kant van de deur, elke paar stappen onderbroken door een snuivend gegrom en het geschraap van klauwachtige nagels op de hardhouten vloer. Scarlett keek gehypnotiseerd toe en toen het ijsberen plotseling ophield, hield ze haar adem in. De schaduw duwde zo hard tegen de houten deur dat het leek alsof de deur onder het gewicht zou bezwijken. Rosie slaakte een gil en Scarlett sloeg de spiegel hard tegen het nachtkastje, waardoor het glas brak. Met trillende handen wrikte Scarlett een grote scherf uit het frame van de spiegel.

De aluminium deurknop draaide zo langzaam dat Scarlett even dacht dat het gewoon oma March was die bij

hen kwam kijken, zoals ze vaak deed vlak voordat ze naar bed ging. Scarlett kneep haar ogen dicht. *Gewoon oma March. Ik ben hier niet, Rosie is hier niet, wij liggen in bed.* Maar toen de deur kraakte, dwong Scarlett zichzelf haar ogen te openen en ze klemde haar kaken op elkaar toen ze zag dat Rosies mollige wangen nog steeds trilden van angst. De deur ging een stukje verder open, nog verder, totdat een bundel licht door het duister hun kant op bewoog. Het gemeenschappelijke hart tussen hen in ging als een razende tekeer toen de deur uiteindelijk volledig openzwaaide en ze aan het licht werden blootgesteld, niet bij machte zich te verschuilen voor het silhouet in de deuropening.

Hij was het, de verkoper, maar... hij was het ook niet. Hij had nog steeds glanzend blond haar, maar nu zat het in vlekken over zijn hele lichaam, als plekken die door een ziekte waren besmet. Zijn ogen waren weerzinwekkend en ingevallen, zijn mond was verdraaid en opgerekt alsof zijn gezicht in de hoeken uit elkaar was getrokken, en liet rijen lange, puntige snijtanden zien. Zijn rug was krom alsof hij gebroken was, zijn schouders opgetrokken en zijn voeten naar binnen gedraaid. En zijn voeten... zijn afgrijselijke klauwen waren zo lang als vishaken en lieten diepe groeven in de vloerplanken achter toen hij naar de meisjes toe schuifelde.

Hij boog zich voorover om onder de deurpost door te kunnen en in één vloeiende gedaanteverwisseling verloor hij de laatste paar kenmerken die hem enigszins op de verkoper in het blauwe pak hadden doen lijken. Die hem enigszins *menselijk* hadden doen lijken. Zijn neus werd lang en hondachtig, zijn lippen nog breder. Hij liet zich naar voren vallen en plantte zijn twee handen – nee,

póten – op de grond. Dikke, vette haren kleefden aan zijn hele lijf. En de stank! Een geur van ontbinding en rottende lijken kwam de zussen tegemoet van het ding – de wolf – en deed hen kokhalzen. Hij keek hongerig naar hen, met een blik vol boosaardig verlangen.

Scarlett slikte met moeite en greep de glasscherf zo stevig vast dat die in haar hand sneed. Ze dwong haar tranen terug, gaf niet toe aan de energie in haar benen, die niets liever wilden dan wegrennen, en sloot het geluid van de presentator buiten, die over eetkamermeubels bazelde alsof er niets aan de hand was, alsof ze de vormen van haar grootmoeder, ineengezakt op de vloer achter het monster, niet kon zien.

Ze staarde in de harde, okergele ogen van het monster, en het hief zijn schurftige hoofd. Voordat Scarlett wist wat ze deed, duwde ze Rosie onder het bed en sprong over-eind. Ze dreigde met haar scherf van spiegelglas alsof het een mes was. Ze deed een stap naar voren, toen nog een, totdat ze zo dicht bij het monster was dat de rottende stank die uit zijn bek kwam, haar naar adem deed snakken. De wolf deed zijn grote, brede kaken van elkaar. Ze zag niets anders dan zijn lange rijen tanden en zijn met bloed bevlekte tong. Scarletts geest werd bevangen door een en dezelfde gedachte, die ze steeds weer voor zichzelf herhaalde totdat het een mantra, een gebed werd: *Alleen ik ben nog over om te vechten, dus nu moet ik je doden.*

Scarlett March

Hij komt me achterna.

Eindelijk. Ik moest vijf keer langs het oude treinstation lopen voordat hij eindelijk de geur van mijn parfum opving. Ik doe alsof ik geen erg heb in het geluid van zijn doffe voetstappen achter me in het donker, en trek mijn karmozijnrode mantel dicht om mijn schouders. Ik doe alsof ik huiver als een windvlaag door mijn glanzende haar woelt. *Goed zo... kom maar mee. Denk maar aan hoe graag je me wilt verorberen. Verheug je op de heerlijke smaak van mijn hart.*

Ik houd even stil op de hoek van de straat, om me ervan te vergewissen dat mijn achtervolger nog steeds achter me loopt én om een verwarde en bange indruk te maken. Er is niets wat hun hart sneller doet kloppen dan een tienermeisje dat de weg kwijt is in een achterbuurt. De straatlantaarns laten het natte trottoir glinsteren en ik doe mijn best het licht te mijden. De hele vertoning zou geen zin meer hebben als hij de knobbelige, grillige lijn zag waar mijn rechteroog hoort te zitten. Het ooglapje bedekt een deel van de plek, maar het litteken is nog duidelijk zichtbaar. Gelukkig zijn wolven meestal te veel gefocust op de rode jas om daar aandacht aan te besteden.

Ik sla de hoek om en loop een steeg in. Mijn achtervolger komt ook de hoek om. Deze buurt ruikt naar verschaald bier van de restaurants die, nu de zon onder is, als kroeg fungeren, maar ik denk dat de man die me volgt mijn parfum boven de dranklucht uit kan ruiken. Als je hem tenminste een man kunt noemen. Ze verliezen langzaam hun menselijke ziel als ze monsters worden. Ik loop sneller – een van de eerste trucjes die ik heb geleerd: sla op de vlucht voor een dier en het zal achter je aan komen.

Ik strijk met mijn vingers langs het versleten heft van het hakmes dat om mijn middel hangt, verscholen onder mijn fladderende rode mantel. De mantel dient verschillende doeleinden: de kleur van begeerte, seks en opwindning is voor wolven onweerstaanbaar, en de stof verbergt het gereedschap om hen te doden. En misschien het allerbelangrijkste: het voelt goed om het te dragen, alsof ik een uniform heb aangetrokken waardoor ik meer ben dan een togetakeld weesmeisje.

‘Jongedame!’ roept mijn achtervolger precies op het moment dat ik tevoorschijn kom aan de andere kant van de steeg.

Hebbes.

Ik neem een hap lucht en draai me om, maar zorg ervoor dat de rode capuchon niet van mijn hoofd glijdt. ‘U maakt me aan het schrikken,’ zeg ik en ik grijp naar mijn hart – het enige deel van mijn lichaam dat nog niet is aangetast door de kaken van Fenris. Mijn handen zijn met littekens bedekt, net als mijn gezicht, maar de plekken zijn zo klein dat ik ervan uitga dat hij ze in zijn hongerige bui over het hoofd ziet. Het is niet moeilijk om te zorgen dat een wolf mijn haren, mijn lange benen en

mijn taille ziet, maar ik heb flink moeten oefenen om mijn littekens te verbergen.

'Het spijt me,' zegt hij en hij komt de steeg uit lopen. Hij ziet er normaal uit, leuk zelfs, met zijn kastanjebruine haar en brede kaaklijn met stoppels – net een voetbalster in de bloei van zijn leven. Hij draagt een lichtblauw polo-shirt en een spijkerbroek. Als ik niet beter wist, had ik gedacht dat hij zojuist uit een van de kroegen is gekomen. Dat is natuurlijk allemaal onderdeel van het bedrog; het valt niet mee om jonge meisjes mee te tronen naar hun ondergang als je eruitziet als een psychopaat. Je moet een vriendelijke indruk wekken, smaakvol gekleed gaan en er netjes bij lopen. Als je haar goed zit en je stijlvol gekleed gaat, hebben de meeste meisjes niet in de gaten dat je tanden wel erg scherp zijn en op die van een hond lijken, en hebben ze niet door dat het honger is die je ogen zo doet glanzen.

Hij werpt een blik de straat in. Een paar blokken verderop hangen een paar louche types rond, zielige wannabecriminelen die naar elkaar roepen. Waardeloos – hij wil me niet doden waar de mensen het kunnen zien, en ik wil niet met hem vechten waar iemand tussenbeide zou kunnen komen. De wolven en ik besluipen onze prooi allebei liever in de geborgenheid van het duister, als dat tenminste mogelijk is – ik dood nog altijd liever een wolf bij daglicht dan dat ik er één laat ontsnappen.

Hij zet een stap dichterbij. Hij kan echt niet veel ouder zijn dan ik – hooguit tweeëntwintig, hoewel ze stoppen met ouder worden zodra ze zijn veranderd, dus het is nooit precies te zeggen. Als ze eenmaal zijn getransformeerd, zijn ze leeftijdloos, tenzij iemand ze doodt natuurlijk. Hij glimlacht en zijn witte tanden blinken in het

duister. Een gewoon meisje zou zich tot hem aangetrokken voelen. Een gewoon meisje zou hem willen aanraken, zou hem willen kussen, zou hem willen. Een gewoon, dom, onnozel meisje.

‘Een leuk meisje zoals jij hoort niet zo laat op straat te zijn, helemaal alleen,’ zegt hij rustig, maar ik kan het gehijg in zijn stem horen en zijn ogen glijden over mijn rode mantel. Ik zie dat het haar op zijn armen is begonnen te groeien; hij is te hongerig om zijn transformatie nog lang tegen te kunnen houden. Ik zal nooit een Fenris doden die niet van gedaante is veranderd. Ik wil niet het risico nemen dat ik een mens dood, dat ik iemand dezelfde pijn aandoe die mijn zus en ik hebben moeten doorstaan. Dan zou ik gewoon een moordenaar zijn. Dus ook al heb ik het nog nooit bij het verkeerde eind gehad, ik wacht altijd.

Ik schuifel met mijn voeten alsof ik bang ben. ‘Ik ben verdwaald,’ lieg ik. Ik loop heupwiegend naar de overkant. ‘Ik had hier afgesproken met een vriendin...’ Nog een klein stukje verder, bij de rij pandjeshuizen in de zijstraat, dan vallen we niet langer op. Hij lacht met een diep, grommend geluid.

‘Hm, verdwaald?’ zegt hij en hij loopt naar me toe. ‘Laat me je helpen de weg terug te vinden.’ Hij steekt zijn hand uit. Ik kijk ernaar. Er zit een zwart teken op zijn pols dat op een tatoeage lijkt, een loepzuivere afbeelding van een munt. Een lid van de Muntroedel, zo ver van huis? Vreemd. Ik doe nog een stap bij hem vandaan. Ik ben nu uit het zicht van de stedelingen en als hij nog iets dichterbij komt, hij ook.

‘Ik... ik red me wel,’ mompel ik. Hij grijnst. Hij denkt dat ik bang voor hem ben en geniet ervan. Het is niet vol-

doende om meisjes alleen te slachten en te verslinden. Ze moeten eerst bang worden. Ik keer hem de rug toe en begin snel te lopen, waarbij ik mijn mantel laat opbollen in de wind om hem te tarten. *Kom mee, volg me. Tijd om te sterven.*

‘Hé, wacht!’ roept hij. Zijn stem is nu donker en komt uit zijn keel. Hij probeert de transformatie tegen te houden, maar zijn honger wint het van hem – ik kan het op de een of andere manier vóelen. Zijn bloeddorst hangt als mist in de lucht. Hij wil me aan stukken scheuren, zijn tanden in mijn keel zetten. Ik houd halt, laat mijn capuchon afglijden en mijn krullen in de wind wapperen. Ik hoor hem kreunen van weezinwekkend genot. Ik pak het heft van mijn hakmes vast en voel de vertrouwde groeven. *Draai je niet om, nog niet.* Hij is nog niet veranderd en als hij de littekens op mijn gezicht ziet, begrijpt hij wie ik ben. Ik mag niet riskeren dat hij op de vlucht slaat en ontkomt – hij moet sterven. Hij verdient het te sterven.

‘Ik bedoel alleen...’ Hij verslikt zich in zijn woorden omdat de transformatie zich meester maakt van zijn stembanden. ‘... mensen zouden de verkeerde indruk kunnen krijgen: een knap meisje zoals jij in haar eentje op zo’n plek als deze.’

Mijn lippen krullen zich tot een glimlach en ik trek het hakmes uit mijn riem. Ik hoor het zovende geluid van kleding die op de grond valt, daarna het getik van klauwen op de stoeptegels. ‘Ik maak me geen zorgen,’ antwoord ik, niet in staat een valse grijns te onderdrukken. ‘Zo’n soort meisje ben ik niet.’

Wanneer ik me omdraai, staat er geen man achter me, maar een monster. Sommigen noemen hen weerwolven, maar ze zijn veel meer dan wolven. De vacht van deze

Fenris is donker en ziet er vettig uit. Bij zijn enorme poten gaat zijn vacht over in grijs gespikkelde huid. Hij gromt en buigt zijn lange neus naar de grond, spant zijn kaken aan en klapt zijn gele tanden op elkaar. Zijn gigantische romp wordt verlicht door de straatlantaarn en werpt een schaduw tot voorbij de grond onder mijn voeten. Ik trek minachtend een wenkbrauw op en zie hem naar het glinsterende hakmes in mijn hand kijken.

Hij springt.

Ik sta klaar.

Zijn krachtige schouders werpen hem door de lucht naar me toe. Hij grauwt, het geluid van stenen die vermorzeld worden. Ik maak een snelle beweging in zijn richting, laag bij de grond, waardoor hij over mijn hoofd scheert, maar halverwege draait hij zich om. Ik steek op het allerlaatste moment het hakmes omhoog. Het lemmet raakt hem en strijkt langs zijn voorpoot. Snel wend ik het mes naar links en ik slaag erin het in de bovenkant van zijn achterpoot te zetten nog voordat de Fenris de grond raakt. Er stroomt bloed over me heen.

De Fenris jankt en valt achter me op straat neer. *Doe nog een poging, wolf. Nog niet weglopen.* Je mag ze niet laten ontkomen als je eenmaal een gevecht begonnen bent. Ze hebben dan razende honger door de verbruikte energie en slachten in de helft van de tijd twee keer zoveel meisjes. Het kan maar op één manier eindigen: met de dood van de wolf. Maar deze gaat niet op de loop. Hij wil me nog steeds aan stukken scheuren.

Er druipt speeksel uit zijn bek en hij knijpt zijn ogen dicht. De Fenris loopt voor mijn ogen heen en weer, zijn schouders rollen bij elke stap. Hij trekt zijn zwarte lippen op en ontbloot zijn hoektanden.

De Fenris bespringt me opnieuw. Ik doe een stap opzij en haal naar hem uit – mis. Hij keert zich om. Geen tijd om het hakmes terug te trekken. Ik houd het als een schild voor me en ontspan mijn lichaam. Wanneer de Fenris met een smak op me neerkomt, sla ik hard tegen de grond, maar hij is met zijn borst in het lemmet gedrongen, het gewicht van zijn lichaam drijft het verder naar binnen. Ik zet mijn benen schrap tegen zijn buik en schop het monster van me af, zodat hij achter me terecht komt. Ik spring overeind. Mijn gezicht vertrekt als een golf van duizeligheid over me heen spoelt en ik het bloed aan de achterkant van mijn schouders naar beneden voel lopen: schaafwonden van het asfalt. *Maak het af, kom op.*

Ik knipper met mijn ogen. De wolf is verdwenen. Nee, niet verdwenen, ik ruik hem nog. Ik houd mijn adem in en spits mijn oren.

Wachten! Hij is hier. Nu gaat het gebeuren...

De Fenris stort zich met brute kracht tegen me aan. Mijn rechterkant, mijn blinde kant. Zijn klauwen stoten door de huid in mijn zij. Ik voel een scherpe, stekende pijn, waardoor de tranen in mijn ogen springen en mijn blik onscherp wordt. Ik sla weer tegen de grond en verlies de grip op mijn hakmes. Het gewicht van de wolf drukt me naar beneden. Zijn ademhaling is zwaar en moeizaam. Ik verzet me niet – dat vinden ze leuk. Er stroomt bloed uit zijn borstwond over mijn buik en wanneer hij zijn kop tegen mijn gezicht aan drukt, zie ik alleen één woedend oog.

Wachten! Straks is hij uitgeput. Dan maakt hij een fout. Je krijgt maar één kans om hem van je af te krijgen – zorg dat je die grijpt. Plukken van zijn vacht komen in mijn

neus en mond terecht, en vuil van zijn lijf plakt aan mijn bezwete huid. Ik zou kunnen proberen het jachtmes dat om mijn middel zit te pakken, maar mijn beide handen worden door zijn voorpoten op hun plek gehouden. Ik snak naar adem doordat hij zich nog verder laat zakken en zwaar op mijn longen drukt. Ik kokhals omdat hij bijna direct in mijn keel uitademt.

Dan weerklinkt een zwaar, dof geluid in het duister, dat zowel mij als de wolf verrast en afleidt. Voetstappen? Voordat de Fenris of ik kan reageren, wordt de wolf met een harde slag van mijn lichaam af geworpen, en ik hap naar adem alsof ik boven water kom. *Sta op, sta op, snel.* Ik rol op mijn buik. In de hoek van mijn goede oog zie ik een gestalte in het nachtelijk duister, en nu herken ik zijn vertrouwde, slungelachtige pas.

‘Je zou verwachten dat je na al die jaren wel weet te voorkomen dat een Fenris je aan je blinde kant te grazen neemt,’ zegt de indringer. Ik grijns en sta op. De Fenris gromt naar ons; wanneer hij naar voren springt buig ik me opzij en slinger mijn jachtmes in zijn voorpoot. Het lukt de wolf terwijl hij struikelt een stuk van mijn mantel af te scheuren.

‘Ik had hem kunnen hebben. Ik wachtte het juiste moment af,’ antwoord ik. De jongen lacht en zijn grijsblauwe ogen glinsteren in het donker.

‘Zou dat moment zijn aangeboden vlak nadat we “Scarlett March” in je grafsteen hadden gebeiteld?’ grinnikt de jongen.

De Fenris deinst achteruit en gromt. Hij weet dat het te laat is om te vluchten. Het is ons doden of gedood worden. Ik voeg me bij de jongen en pak mijn hakmes van de grond. Hij bevochtigt zenuwachtig zijn lippen. Hij is

niet meer zo goed in jagen, dat is duidelijk. Ik vraag me af hoe lang het geleden is.

‘Weet je,’ zeg ik spottend, ‘als je er nog niet helemaal klaar voor bent, los ik dit probleem wel voor je op. Je weet wel, als je niet genoeg mans bent!’

Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes, maar een glimlach krult de hoeken van zijn dunne lippen omhoog. We draaien ons naar de Fenris, die de voorkant van zijn lijf naar de grond laat zakken, zijn ogen op ons gericht, klaar voor de aanval. De jongen trekt twee messen uit zijn riem. Ik zwaai met mijn hakmes in mijn hand.

‘Hij valt jou als eerste aan,’ zegt de jongen.

‘Weet ik,’ antwoord ik. ‘Ga jij naar zijn...’

‘Doe ik,’ antwoordt hij grinnikend. Ik constateer hoofdschuddend dat er niets is veranderd. We hebben geen woorden nodig, niet wanneer we samen jagen.

Zodra we zijn kant op beginnen te rennen, stormt de wolf op ons af. De jongen bereikt hem als eerste. Hij springt hoog over de gebogen rug van de Fenris heen en boort beide messen in zijn flanken. Dat moet afdoende zijn, maar ik wil niet dat hij met de eer gaat strijken. Ik kom slippend tot stilstand en werp het hakmes naar de Fenris. Het slingert als een lasso door de lucht en dringt dan met een zuigend geluid in zijn borstkas.

De Fenris zakt op de grond in elkaar. Wanneer ik op hem toe loop, zie ik een mengeling van honger en haat in zijn glimmende ogen. Hij hapt een of twee keer tevergeefs naar mijn benen. Er is nu niets menselijks meer aan hem, niets wolfachtigs, het is slechts een beestachtig en weerzinwekkend wezen dat doodgaat. Zijn rottende-kool-met-zure-melkgeur doet me kokhalzen. Ik weet niet

meer op hoeveel Fenris ik inmiddels heb gejaagd, maar die stank went nooit.

‘Wanneer ben je teruggekomen? En waar is je bijl?’ vraag ik de jongen zonder de Fenris uit het oog te verliezen. Beter even wachten tot je zeker weet dat ze dood zijn.

‘Een uur geleden ongeveer, en ik was niet echt van plan meteen op jacht te gaan, dus vandaar: geen bijl. Maar ik had kunnen weten dat ik jou hier zou treffen voordat ik thuis was. Ieder zijn hobby, weet je.’

We kijken toe hoe de Fenris nog een paar keer kras-send ademhaalt. Zijn tong hangt uit zijn bek en met een laatste grauw sterft hij. De dode Fenris barst uiteen in duisternis, een explosie van nacht. Schaduwen schieten over muren, langs auto's en tussen grassprietten als verkoolde stukjes vuurwerk die zich over de wereld verspreiden. Ik kijk de jongen aan.

‘Blij je te zien, Silas.’

Silas grijnst en schudt het Fenrisbloed van zijn messen voordat hij ze terugsteekt in zijn riem. ‘Insgelijks, Lett.’

‘Goed om weer eens een echte jager in actie te zien, be-doel je,’ zeg ik gekscherend.

Hij komt naar me toe en omhelst me. Ik verstar – ik vind het heerlijk om omhelsd te worden, maar het gebeurt niet zo vaak. Er is iets aan een meisje dat een oog mist waardoor mensen geen zin hebben om haar aan te raken, denk ik. Maar Silas kent me van vóór de littekens. Ik geef me gewonnen en sla mijn armen om hem heen.

Silas laat me los en kijkt afkeurend naar de bloedvlekken op zijn spijkerbroek. ‘Sommige aspecten van het jagen heb ik echt niet gemist,’ moppert hij. ‘Gaat het met je, trouwens?’ Hij gebaart naar de wond in mijn zij.

'Het stelt niks voor,' zeg ik en ik wuif het weg. 'Bedoel je dat je al die tijd dat je in San Francisco was niet gejaagd hebt?' Ik strijk mijn hakmes langs de zoom van mijn jas. Het bloed van de Fenris valt op de karmozijnrode stof nauwelijks op.

'Sorry hoor, dat ik heb geprobeerd wat tijd met mijn oom door te brengen!'

'Ja, ja,' verzucht ik. Ik kan gewoon niet begrijpen dat hij zo lang níet kan jagen, maar over dat onderwerp voer ik al jaren een hopeloze strijd. 'Hoe gaat het tegenwoordig met oom Jacob?'

Silas haalt zijn schouders op. 'Best. Tenminste, voor een man van veertig die min of meer als een kluizenaar leeft!'

'Maar daar kan hij niks aan doen,' zeg ik terwijl we door de steeg terugslenteren. 'Zijn je broers en zussen nog steeds nijdig dat je vader al het geld aan Jacob heeft nagelaten?'

'Yep. En ze zijn nog bozer dat hij het huis aan mij heeft gegeven,' mompelt Silas. Silas heeft het atheneum afge maakt in plaats van bij een boswachter in de leer te gaan. Zijn broers vonden het een schande en zijn drie zussen riepen dat hij een watje was. Het lijkt erop dat ze nog altijd wrok tegen hem koesteren. Niet alleen daarom, maar ook vanwege het feit dat pa Reynolds hem en Jacob zijn wereldse bezittingen heeft gegeven voordat hij dement werd.

'Balen.' Meer kan ik niet bedenken. Ik probeer me een leven voor te stellen zonder mijn zus, maar dat is onmogelijk; als zij er niet meer was, zou mijn leven geen zin hebben. Ik schenk Silas een glimlach die – hoop ik – medeleven uitdrukt. Hij knikt ten antwoord.

Aan het eind van de steeg staat een auto zonder wiel-

doppen en voorbumper, het portier van de bestuurder staat open. De achterbank is volgestouwd met plunjezakken en papieren fastfoodbekers.

‘Heeft dat ding Californië gehaald?’ zeg ik verbaasd.

‘Dat niet alleen, maar het is me gelukt om hem op bio-brandstof te laten lopen toen ik daar was,’ antwoordt hij.

‘Helemaal naar Californië en geen enkele Fenris...’ verzucht ik.

Silas grijnst en slaat een arm om mijn schouders. ‘Lett, echt, je moet een hobby zoeken. Kom op, dan breng ik je thuis.’

Ik stap in de auto en veeg een paar lege plastic flesjes van de stoel. Ik heb het raam al naar beneden gedraaid voordat Silas aan de andere kant is ingestapt. Misschien komt het doordat ik niet zo vaak in een auto zit, maar ik word er altijd claustrofobisch van. Silas glijdt op de stoel naast me, prutst aan een paar draadjes die bij het contact naar buiten hangen en de motor begint brommend te lopen.

‘En hoe is het hier dan? Ik wist niet dat er weer roedels in de buurt van Ellison rondhingen,’ zegt Silas.

Ik haal mijn schouders op. ‘Het is eigenlijk van de laatste tijd. Deze was er al een tijdje, denk ik. Hij was Munt. Geen Pijl of Bel gezien,’ antwoord ik. *Hoe zijn de roedels aan de Westkust? Net zo groot als die in het Zuiden, net zo weerd? Is daar iemand om ze af te maken, zoals ik hier doe? Hoeveel meer zou ik kunnen bereiken als ik in Californië was in plaats van in het kleinsteedse Georgia?* Ik kan niet geloven dat hij niet één keer gejaagd heeft...

‘En ook nog bedankt voor je felicitatie,’ onderbreekt Silas mijn gedachten.

‘O, wauw Silas, dat ben ik vergeten. Sorry. Nu ben je dus

eenentwintig. Dat betekent dat je eindelijk echt volwassen bent,' zeg ik.

'Dat is niet zo bijzonder als je zou denken.' Hij grijnst. We rijden de stad uit, de nacht in. Hier en daar verspreid over de heuvels staan boerderijen te fonkelen als sterren, maar verder is er niets dan de zwakke gloed van Silas' ene koplamp. De andere werkt niet. Ik controleer of er nog bloed op mijn hakmes en jachtmes zit, en rol ze vervolgens allebei in mijn mantel. Ik draai de zonneklep naar beneden en trek een grimas in de spiegel. Ik lik aan mijn vingers en strijk mijn haar glad; het staat alle kanten op, alsof ik ben geëlektrokuteerd.

'Nou, zo te zien is Ellison weinig veranderd. Hé, sinds wanneer maak jij je druk om je haar?' vraagt Silas.

'Sinds nu,' zeg ik snel. Ik trek mijn shirt recht en stop de jas met messen onder mijn stoel. We slaan een onverharde weg in. Aan beide kanten staat hoog gras en het getjirp van krekels en cicaden klinkt oorverdovend door het open raam. Ik veeg het zweet van mijn voorhoofd.

'Wacht eens, probeer je... Je probeert te verbergen dat je gejaagd hebt!'

Ik zucht. 'Kijk, ik heb tegen Rosie gezegd dat ze voor het eerst in haar eentje mocht gaan jagen, maar die Fenris...'

'Heb je een solojacht van je zus afgepakt?'

'Nee! Ik bedoel: ja, maar het is maar goed dat ik dat heb gedaan. Die wolf was sterker dan ik had verwacht. Ik weet niet... Ze is er niet klaar voor en ik móést gaan jagen, anders werd ik gek...'

'Scarlett...' begint Silas op ernstige toon. Hij is met dat toontje begonnen toen we nog kinderen waren, om me eraan te herinneren dat hij ouder is dan ik. Ik erger me er nog net zo mateloos aan als toen, alleen kan ik het nu

niet meer maken om hem tegen de grond te gooien. 'Ze is je partner!'

'Nee, ze is mijn zus. Jij was mijn partner, voordat je ons in de steek liet...'

'Hé, dat ben ik nog steeds, ik ben alleen weg geweest... Of eigenlijk – nee, ik ga niet weer aan deze discussie beginnen. Rosie kan toch ook deelgenoot zijn van dat partnerschap?'

'Luister eens, ik ga niet wachten tot mijn zus klaar is met boodschappen doen, terwijl de Fenris links en rechts mensen afslachten,' bijt ik hem toe.

Bij de tweesprong slaat Silas rechtsaf, naar het huis van oma March. Het maakt niet uit hoe lang ze al dood is, ik beschouw het nog steeds als haar huis. Als je bij de tweesprong linksaf gaat, kom je bij Silas' huis. Het enige andere teken van leven in onze buurt is de achterkant van een gigantisch weiland met koeien. 'Het is onze verantwoordelijkheid,' voeg ik eraan toe. 'Wij weten hoe we ze moeten doden. Wij weten hoe we mensenlevens kunnen redden. Wij nemen geen avondje vrijaf en gaan niet een jaar lang op vakantie naar Californië.'

'Au,' zegt Silas, maar ik weet dat hij zich weinig van mijn woorden aantrekt. Het valt helaas niet mee om Silas kwaad te krijgen. 'Ik zeg alleen,' gaat hij verder, 'dat je Rosie niet voor eeuwig kunt opsluiten.'

Ik zucht geërgerd en zie in de verte het huisje in het donker oplichten. 'Ze is er gewoon nog niet klaar voor,' mompel ik. 'En ik wil niet dat ze eindigt zoals ik.'

Silas knikt veelbetekenend en strijkt met zijn duim over de littekens op mijn arm. De geur van jasmijn drijft op de lucht naar binnen. We rijden een poosje in stilte verder.

Uiteindelijk komt Silas' auto grommend tot stilstand aan de rand van de oprit met grind. De voordeur van het huisje zwaait open en werpt een lange streep licht door de tuin.

'Wauw,' zegt Silas zachtjes en hij zet de motor af. Ik volg zijn blik door de voorruit. Rosie staat in de deuropening. Ze heeft haar armen voor haar borst gekruist en haar ogen schieten vuur. 'Rosie ziet er... anders uit.'

'Ja. "Anders" is misschien niet het juiste woord. Eerder "krankzinnig". Ik zucht en zwaai het portier open. 'Wacht hier even.'